

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 67/11
Luxemburg, 5 iulie 2011

Hotărârea în cauza C-263/09 P
Edwin Co. Ltd/OAPI

Titularul unui nume are dreptul de a se opune utilizării acestuia ca marcă comunitară atunci când dreptul național prevede acest lucru

Dreptul la nume poate fi protejat și în ceea ce privește aspectele sale economice

Regulamentul privind marca comunitară¹ prevede nulitatea mărcii în cazul în care utilizarea ei poate fi interzisă în temeiul unui drept anterior, în special al unui drept la nume, astfel cum este definit de dreptul Uniunii sau de dreptul național.

Fiorucci SpA este o societate italiană constituită de stilistul Elio Fiorucci în anii '70. În anul 1990, aceasta a cedat societății japoneze Edwin Co Ltd întregul său patrimoniu creativ, cuprinzând toate mărcile a căror titulară era.

În anul 1999, la cererea societății Edwin, OAPI a înregistrat marca verbală „ELIO FIORUCCI” pentru o serie de produse, și anume articole de parfumerie, articole de piele și de voiaj, precum și articole de îmbrăcăminte. Întemeindu-se pe Regulamentul privind mărcile, coroborat cu legislația italiană² – domnul Fiorucci a contestat această înregistrare susținând că numele său beneficia în Italia de o protecție deosebită, în temeiul căreia numele de persoane notorii nu pot fi înregistrare ca marcă decât de către titular sau cu consimțământul acestuia, consimțământ care nu exista în speță.

În schimb, OAPI a considerat că legislația italiană nu era aplicabilă în speță, deoarece notorietatea numelui Elio Fiorucci fusese dobândită în cadrul activității comerciale a acestuia. Prin urmare, OAPI a admis cererea de înregistrare.

Ca urmare a acțiunii formulate de domnul Fiorucci, Tribunalul Uniunii Europene a anulat³, în anul 2009, această din urmă decizie întrucât conținea o eroare de drept în interpretarea dreptului național. Tribunalul a confirmat că OAPI poate să declare nulitatea unei mărci comunitare, la cererea părții interesate, în cazul în care utilizarea ei poate fi interzisă în temeiul, printre altele, al unui drept la nume protejat de o legislație națională. Tribunalul a considerat totuși că OAPI înlăturase în mod greșit aplicarea dreptului național în cazul domnului Fiorucci.

Împotriva acestei hotărâri a Tribunalului, Edwin a formulat recurs la Curtea de Justiție. Societatea japoneză a susținut că Regulamentul privind mărcile se referă la „dreptul la nume” numai ca atribut al personalității.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea interpretează noțiunea „dreptul la nume” – care poate fi invocat pentru a solicita declararea nulității unei mărci – în sensul Regulamentului privind mărcile. Curtea este chemată să clarifice dacă această noțiune vizează numai un atribut al personalității sau privește și exploatarea sa patrimonială.

¹ Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), articolul 52 alineatul (2) litera (a).

² Codul proprietății industriale italian (Codice della Proprietà Industriale, denumit în continuare „CPI”) prevede posibilitatea de a înregistra, dacă este notoriu, numele unei persoane de către titularul acestuia sau cu consimțământul său (articolul 8 alineatul 3).

³ Hotărârea din 14 mai 2009, Fiorucci/OHMI – Edwin (Elio Fiorucci), T-165/06.

Curtea constată mai întâi că **textul și structura Regulamentului privind mărcile nu permit să se limiteze noțiunea „dreptul la nume” la un aspect de atribut al personalității. Dimpotrivă, această noțiune poate să acopere și exploatarea patrimonială a numelui.**

Astfel, regulamentul prevede nulitatea unei mărci comunitare atunci când persoana interesată invocă *un alt drept anterior* și, cu titlu de exemplu, enumeră, în mod neexhaustiv, patru drepturi, în afara dreptului la nume, mai precis, dreptul la imagine, dreptul de autor și dreptul de proprietate industrială. Unele dintre aceste drepturi sunt protejate în ceea ce privește aspectele lor economice atât de legislațiile naționale, cât și de dreptul Uniunii. Prin urmare, nu există niciun motiv pentru a nu acorda aceeași protecție „dreptului la nume”.

Așadar, în mod întemeiat, Tribunalul nu a limitat protecția acordată prin Regulamentul privind mărcile numai la ipotezele în care înregistrarea unei mărci comunitare se află în conflict cu un drept care vizează în mod exclusiv protecția numelui ca atribut al personalității persoanei interesate. Cu alte cuvinte, dreptul la nume poate fi invocat nu numai pentru a proteja numele ca atribut al personalității, ci și în ceea ce privește aspectele sale economice.

În continuare, Curtea confirmă competența Tribunalului pentru a exercita un control de legalitate cu privire la aprecierea făcută de OAPI asupra legislației naționale invocate. Curtea precizează că, în cadrul recursului, ea însăși este competentă să analizeze dacă Tribunalul, pe baza documentelor și a celorlalte înscrisuri care i-au fost prezentate, nu a denaturat textul dispozițiilor naționale sau al jurisprudenței naționale sau, în sfârșit, al lucrărilor din doctrină referitoare la acestea, și dacă Tribunalul nu a efectuat constatări care contravin în mod vădit conținutului și înțelesului lor.

În consecință, Curtea arată că, fără a denatura legislația națională⁴, Tribunalul a putut să deducă, în mod întemeiat, din cuprinsul acesteia **că titularul unui nume de familie notoriu** – indiferent de domeniul în care a fost dobândită această notorietate și chiar dacă numele de persoană notoriu a fost deja înregistrat sau utilizat ca marcă - **are dreptul de a se opune utilizării acestui nume ca marcă atunci când susține că nu și-a dat consimțământul la înregistrare.**

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720

⁴ CPI, vezi nota de subsol 2.